

વાણી ઝરતાં ફૂલની

વાણી ઝરતાં ફૂલની ગૂંથાય એવી માળ,
પ્રત્યેક પુષ્પમાંથી પ્રગટે વીતરાગ.
મુક્તિ નથી જોતી વેષ ને જાત,
‘જ્ઞાની’ને આધીન પરમ મોક્ષધામ.

ખેતરનાં ‘જ્ઞાન’ દાણે દાણે ઉલ્લાસ, હાથિયા થોરમાંયે પ્રગટે સુવાસ;
જ્ઞાન-બિંદુમાં છુપાણી સાગરની પ્યાસ, મુડદાંને સંજીવક વાણી-વિલાસ.
શ્રુતજ્ઞાન અનુભવનાં સાથિયાની માગ,
ચહુદિશે નાચી ઊઠે આત્મન્ સજાગ. – વાણી ઝરતાં....

હુંડાવસર્પિણી ધીટ આશ્ચર્યકાળ, અસંચતિ પૂજા સુષુમણા શ્વાસ;
સતયુગનાં દર્શન કળિકાળમાં, પ્રભુના ચરણમાં પ્રાપ્ત મોક્ષધામ.
ભક્તિ-આંદોલન મંદિરને દ્વાર,
ઘટ-ઘટની દિવાળી આત્મ-દીપમાળ. – વાણી ઝરતાં....

રાગ-દ્વેષ બીજ ને પ્રજાધારી, સમૂળ ઉખેડી નીંદી રહે;
પુદ્ગલની કરામત રમણામાં, સંપૂર્ણ અનાસક્ત “જ્ઞાની” રહે.
સંસારે પ્રગટ્યો ‘આ’ ‘અકમ’ ચિરાગ,
વીતરાગી પરમાત્મા વટે લા-જવાબ. – વાણી ઝરતાં....

મન-વાણી ને દેહની અવસ્થાનો, “જ્ઞાની” જ્ઞાતા ને દૃષ્ટા થશે;
પુદ્ગલ મિશ્રણ અસાર સંસારે, “જ્ઞાની” તન્મય શુદ્ધ આત્મમાં વસે.
જ્ઞાના-અવતારને ક્યાંય નહીં ડાઘ,
પોતે ગાઈને ગવડાવ્યો વીતરાગ.

વિચારે કાળ ખુદ વર્ષો દસ લાખ,
‘દાદા’ને નીરખી હૈયે આવે સહજરાગ. – વાણી ઝરતાં....

